

Nr 41.

Av herr **Jansson, Fridolf, m. fl.**, om rätt att vid taxering till skatt för inkomst åtnjuta avdrag för viss kostnad för stenröjning.

Enligt 1947 års jordbruksreform skola åtgärder vidtagas för jordbrukets inre rationalisering. Den betydelsefullaste formen därav är i de steniga jordbruksbygderna att åkerjorden göres stenfri. Ett intensivt arbete bedrivs också i dessa bygder för att få åkerjorden befriad från ovanjordssten. Jordbrukare som bruka under 20 ha åkerjord kunna också genom lantbruksnämnderna erhålla bidrag av statsmedel som hjälp för stembrytning. Detta verkar givetvis i stimulerande riktning. Värdet av åkerjordens förbättring genom stenröjning tillfaller emellertid inte bara jordbrukarna utan ytterst sett hela samhället. I sista hand är det dock samhället som drar nytta av ändamålsenlig jordbruksdrift och livsmedelsproduktion. En återhållsam faktor för stenröjning är att kostnaden inte får avdragas vid deklaration och beskattning. Det kan knappast anses konsekvent att samhället inte medger skatteavdrag för kostnader som nedläggas på stembrytning samtidigt som det — och detta med all rätt — uppmuntrar denna rationalisering. Stenröjningen kan för övrigt inte alltid anses som en grundförbättring. Det är mycket vanligt att ett fält som befriats från ovanjordssten efter några år åter visar upp sten, vilket beror på att jordytan sjunker genom att med olika grödor jord mer eller mindre bortföres. Stembrytningen är den form av jordbrukets inre rationalisering som är mest arbets- och kostnadskrävande. Det kan därför anses välmotiverat att samhället visar sin erkänsla för detta för hela samhället värdeskapande arbete genom att kostnaden för stembrytning fick avdragas vid deklaration. För att inte åstadkomma en alltför stor investering av kapital i stembrytning bör avdraget maximeras till 1 000 kronor årligen.

Med hänvisning till ovanstående hemställa vi,

att riksdagen beslutar en sådan ändring i taxeringsförordningen att kostnaden för stenröjning får avdragas i deklaration och taxering till stat och kommun i den mån den inte ersättes av statliga bidrag, dock högst till ett belopp av 1 000 kronor årligen.

Stockholm den 18 januari 1952

Fridolf Jansson.

Karl Persson.

Fritiof Karlsson.
